1

ชายคนนี้ชื่อแคลวิน แฟรนซ์ พาหนะตรงหน้าคือเฮลิคอปเตอร์เบลล์ 222 ร่างเขาถูกมัดติดกับเปลพยาบาลเตรียมขึ้นเครื่อง การเคลื่อนย้ายไม่ยุ่งยากเพราะเครื่องเป็นรุ่นลำตัวกว้าง มันถูกออกแบบให้ใช้งานในองค์กรและกรมตำรวจโดยจุผู้โดยสารได้ 7 คน ประตูหลังสองบานใหญ่พอ ๆ กับประตูรถบรรทุกคันเล็ก พอรื้อแถวที่นั่งตรงกลางออกก็มีที่ว่างเหลือเฟือสำหรับวางเปล

ชายสองคนช่วยกันยกเปลพร้อมกับก้มหลบใบพัดเฮลิคอปเตอร์ไปด้วย คนที่เดินถอยหลังวางเปลบนขอบประตูซึ่งเปิดรออยู่แล้ว ชายอีกคนดันเปลไปด้านใน แฟรนซ์ครางด้วยความเจ็บปวดพร้อมดิ้นนิดหน่อย แต่ติดสายรัดล็อกหน้าอกกับต้นขาจึงขยับแทบไม่ได้ ชายสองคนนั้นปีนเข้าไปนั่งประจำที่หลังเก้าอี้ที่รื้อออกไป จากนั้นก็ปิดประตูเครื่องดังปัง

พวกเขารอเวลา

เช่นเดียวกับนักบิน

ชายคนที่สามโผล่จากประตูสีเทาแล้วเดินตัดลานคอนกรีตมา เขาก้มหลบใบพัดเครื่อง เอามือกดเนกไทแนบอกไม่ให้สะบัดไปตามแรงลม ท่าทางเขาเหมือนผู้ร้ายที่ยืนกรานว่าตัวเองบริสุทธิ์

“ไปเลย” เขาสั่งขณะนั่งประจำเก้าอี้ข้างนักบิน ก่อนคาดเข็มขัดนิรภัย

นักบินเร่งเครื่องและปรับความเร็วใบพัด จากที่หมุนเอื่อย ๆ ก็เปลี่ยนเป็นเร็วจี๋ เครื่องเบลล์ยกตัวจากพื้นแล้วเหวี่ยงออกทางซ้ายเล็กน้อย ตัวเครื่องเอียงนิด ๆ ก่อนจะเก็บล้อ ไต่ระดับไปที่ความสูง 1,000 ฟุตโดยมุ่งไปทางทิศเหนือ ระหว่างที่มันไต่ขึ้นสูงและเร็วขึ้น เบื้องล่างเห็นถนนหลายสาย อุทยาน

SAMPLE

วิทยาศาสตร์ โรงงานขนาดเล็ก และชุมชนที่แยกตัวออกจากเมือง ผนังอิฐกับประตูโลหะสะท้อนแดดยามบ่ายแก่ ๆ สนามหญ้าเขียวขจีและน้ำสีฟ้าในสระกระทบแสงสุดท้ายของวัน

"รู้ใช่ไหมว่าเราจะไปไหน" ชายที่นั่งหน้าถามนักบิน

นักบินพยักหน้า

เสียงใบพัดดังสนั่นหวั่นไหว จากทิศเหนือเบี่ยงไปทางตะวันออก เครื่องไต่ระดับสูงขึ้นอีกเล็กน้อยแล้วดิ่งเข้าหาความมืด ตอนนี้พวกเขาข้ามทางหลวงไปแล้ว ด้านล่างเป็นภาพไฟหน้ารถสีขาวที่มุ่งหน้าไปทางตะวันตกยาวเป็นหางว่าวและไฟท้ายสีแดงของยวดยานพาหนะที่ไปตามเส้นทางสู่ตะวันออก แค่ชั่วแวบเดียวพวกเขาก็มาถึงด้านเหนือของทางหลวง ทิวทัศน์เปลี่ยนเป็นเนินเขาเตี้ย ๆ หลายลูก พื้นที่รกร้างไร้สิ่งมีชีวิต มีเพียงพุ่มไม้ที่ทนแล้งได้ขึ้นเป็นหย่อม แดดสีส้มอาบเนินเขาที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์ หุบเขาเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเกิดเป็นเงาดำถัดไปเป็นภูเขาเล็ก ๆ หลายลูก เครื่องเบลล์บินขึ้นลงตามลักษณะภูมิประเทศ ชายที่นั่งข้างนักบินเอี้ยวตัวมองชายซึ่งนอนอยู่บนพื้น เขายิ้มเล็ก ๆ ก่อนพูดว่า "อีก 20 นาที"

แฟรนซ์ไม่ตอบเพราะกำลังเจ็บปวด

ฮ.ลำนั้นบินด้วยความเร็ว 260 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ระยะทางเกือบ 86 กิโลเมตรใช้เวลาแค่ 20 กว่านาที นักบินลดความเร็วเหนือทะเลทรายตรงจุดที่ห่างจากเทือกเขา ชายที่นั่งข้าง ๆ เอาหน้าแนบหน้าต่างมองความมืดด้านล่าง

"เราอยู่ที่ไหน" เขาถาม

"ที่ที่เราเคยมาแล้ว" นักบินตอบ

"ตรงนั้นพอดีเลยเหรอ"

"ทำนองนั้น"

"พื้นข้างล่างคืออะไร"

"ทราย"

"สูงเท่าไหร่"

SAMPLE

“3,000 ฟุต”

“อากาศเป็นยังไง”

“สงบ มีกระแสลมอุ่นนิดหน่อยแต่ไม่มีลม”

“ปลอดภัยไหม”

“ถ้าถามเกี่ยวกับการบินก็ปลอดภัยดี”

“งั้นลงมือเลย”

นักบินลดความเร็วก่อนหมุนเครื่องกลับ มันลอยอยู่กลางอากาศเหนือผิวทะเลทราย 3,000 ฟุต ชายอีกคนหันไปให้สัญญาณสองคนข้างหลัง พวกเขาปลดเข็มขัดนิรภัย คนหนึ่งโน้มตัวไปข้างหน้าพยายามไม่ไปโดนเท้าแฟรนซ์ มือหนึ่งจับสายรัดไว้แน่นขณะที่มืออีกข้างปลดล็อกประตู นักบินเอี้ยวตัวมองก่อนหันไปบังคับเครื่องให้เอียงมากขึ้นเพื่อให้ประตูดันออกไปจนสุด เขาปรับระดับให้ตรงแล้วบังคับเครื่องหมุนตามเข็มนาฬิกาช้า ๆ แรงเหวี่ยงและความกดอากาศจะช่วยพยุงให้ประตูเปิดกว้างค้างไว้ หนึ่งในสองคนข้างหลังคุกเข่าใกล้ศีรษะแฟรนซ์แล้วยกเปลขึ้นจากพื้นทำมุม 45 องศา ชายอีกคนใช้รองเท้าดันส่วนปลายไม่ให้เปลไหลออกไป เขาดันเปลขึ้นสูงประหนึ่งนักยกน้ำหนักแฟรนซ์ทรุดลงโดยมีสายรัดรั้งตัวไว้ เขาเป็นคนตัวใหญ่ที่มีความเด็ดเดี่ยว แม้ว่าขาจะใช้การไม่ได้แต่ร่างกายส่วนบนยังทรงพลัง จึงพยายามดิ้นเต็มกำลังพร้อมสะบัดหัวไปมา

ชายคนแรกล้วงมีดพับออกมา เป็นชนิดที่เปิดใบมีดด้วยแรงโน้มถ่วง เขาใช้มีดตัดสายรัดต้นขาทั้งสองข้างและเฉือนสายรัดอกแฟรนซ์ออก แค่แวบเดียวก็เรียบร้อย ระหว่างนั้นชายคนที่สองยกเปลตั้งตรง เท่ากับบังคับให้แฟรนซ์ยืนบนขาที่หัก เขาหวีดร้องด้วยความเจ็บปวดแค่ครั้งเดียว จากนั้นก็ขยับขาซ้ายที่หักไปข้างหน้าตามสัญชาตญาณ แขนทั้งสองข้างปัดป่ายไปมา เขาหัวทิ่มไปด้านหน้า ท่ามกลางความมืดยามค่ำคืนและแรงลมจากใบพัด แรงเหวี่ยงของร่างกายส่วนบนกับสะโพกที่ขยับไม่ได้ส่งร่างเขาพุ่งออกนอกประตู

จาก 3,000 ฟุตเหนือทะเลทรายดิ่งลงพื้นทันที

SAMPLE

ความเงียบแผ่ปกคลุมอีกสักพัก แม้แต่เสียงเครื่องยนต์ก็เหมือนจะสงบไปด้วย นักบินหมุนเครื่องกลับและบังคับให้เอียงไปอีกด้านเพื่อให้ประตูปิดสนิท จากนั้นก็เร่งเครื่อง ใบพัดกลับมาฟาดอากาศเร็วแรงอีกครั้ง

ชายสองคนกลับไปประจำที่

“กลับบ้านกันเถอะ” ชายที่นั่งข้างนักบินบอก

SAMPLE

2

สิบเจ็ดวันต่อมา แจ๊ค รีชเชอร์อยู่ที่พอร์ตแลนด์ในรัฐออริกอนในสภาพถังแตก สองวันก่อนรถประจำทางที่นั่งมาผ่านเมืองนี้พอดี เขาจึงมาลงเอยอยู่ที่นี่ ส่วนสาเหตุที่ถังแตกก็เพราะเขาเจอผู้ช่วยอัยการซาแมนธาในบาร์ ที่นั่นเป็นแหล่งสังสรรค์ชั้นดีของพวกตำรวจ รีชเชอร์เลี้ยงมื้อค่ำซาแมนธาสองหนและไปนอนค้างที่บ้านเธอสองคืน เขาออกจากบ้านเธอตอนเก้าโมงเช้า แต่เจ้าตัวออกไปทำงานก่อนแล้ว เขาตรงไปสถานีขนส่งใจกลางเมืองโดยที่ผมยังชื้น ๆ อยู่เพราะเพิ่งอาบน้ำมา รู้สึกผ่อนคลายสบายใจแม้จะไม่มีจุดหมายที่ชัดเจน แถมในกระเป๋ายังเหลือธนบัตรอยู่ไม่กี่ใบ

หลังเหตุก่อการร้ายเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 ชีวิตรีชเชอร์ก็เปลี่ยนไปสองเรื่อง เรื่องแรกคือทุกวันนี้พกแค่แปรงสีฟันพับได้อย่างเดียวไม่พอ เขายังต้องติดหนังสือเดินทางไปไหนมาไหนด้วย เพราะสถานการณ์บังคับให้ทุกคนต้องแสดงตัวตนด้วยรูปถ่ายในเอกสารประจำตัว รวมทั้งกรอกแบบฟอร์มในการเดินทาง รีชเชอร์ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งแต่ก็ไม่ใช่คนเก็บตัว เขายอมรับความเปลี่ยนแปลงอย่างเต็มอกเต็มใจ และทุกอย่างก็ราบรื่นดี

เรื่องที่สองคือเขาต้องเปลี่ยนวิธีทำธุรกรรมทางการเงิน ตลอดช่วงหลายปีหลังปลดประจำการจากกองทัพบก รีชเชอร์ใช้วิธีโทรแจ้งธนาคารที่เขามีบัญชีในรัฐเวอร์จิเนียให้โอนเงินไปที่สำนักงานเวสต์เทิร์นยูเนียนสาขาใกล้ตัว แต่วันดีคืนดีเกิดมีคนกังวลว่าพวกก่อการร้ายอาจใช้วิธีนี้ระดมทุน การทำธุรกรรมกับธนาคารทางโทรศัพท์จึงต้องยกเลิกไปโดยปริยาย เพราะแบบนี้เขาเลยต้องพก

SAMPLE

บัตรเอทีเอ็มเป็นครั้งแรกในชีวิต โดยสอดบัตรไว้ในหนังสือเดินทาง รหัสบัตรคือ 8197

เขาไม่มีพรสวรรค์อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน แต่ดีที่มีความสามารถมาชดเชย ส่วนใหญ่ก็อาศัยข้อได้เปรียบที่รูปร่างสูงใหญ่และแข็งแกร่งผิดมนุษย์มนา พรสวรรค์อย่างหนึ่งของเขาคือรู้เวลาเองโดยไม่ต้องพึ่งนาฬิกา อีกอย่างคือเขาหัวไวเป็นพิเศษเรื่องตัวเลข ดูอย่างรหัสบัตรเอทีเอ็มก็ได้ เรื่องของเรื่องคือรีชเชอร์ชอบเลข 97 เพราะมันเป็น*เลขสองหลักที่เป็นจำนวนเฉพาะที่มีค่ามากที่สุด* เขาชอบเลข 81 เพราะรากที่สองของ 81 คือ 9 ถ้าเอาเลข 8 + 1 ก็จะได้ 9 เช่นกัน ไม่มีตัวเลขไหนในจักรวาลที่เป๊ะแบบนี้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลือกรหัสบัตรเอทีเอ็มเป็นเลข 8197

นิสัยคลั่งเลขบวกกับอคติที่มีต่อสถาบันการเงิน รีชเชอร์จึงตรวจสอบยอดเงินคงเหลือทุกครั้งที่ถอนเงินสด เขาไม่ลืมหักค่าธรรมเนียมเอทีเอ็มและบวกดอกเบี้ยที่ธนาคารจ่ายให้ทุกสามเดือนเข้าไป ถึงจะมีเรื่องข้องใจอยู่บ้างแต่เขาก็ไม่เคยโดนโกง เงินไม่เคยหายจากบัญชี ตรวจสอบทีไรยอดตัวเลขก็ตรงกับที่คิดไว้ทุกครั้ง เขาไม่เคยต้องแปลกใจหรือหงุดหงิดกับเรื่องเงินเลย

จนกระทั่งเช้าวันนั้นในพอร์ตแลนด์ รีชเชอร์แปลกใจแต่ไม่ได้หงุดหงิด ยอดเงินคงเหลือสูงกว่าที่ควรจะเป็นอยู่ 1,000 ดอลลาร์กว่า ๆ

พูดให้ชัดก็คือตัวเลขเยอะกว่าที่คิดในหัวอยู่ 1,030 ดอลลาร์ เขาคิดว่าต้องมีใครสักคนทำผิดพลาดแน่ ๆ คงมีคนฝากหรือโอนเงินเข้าผิดบัญชี เขาจะไม่เก็บเงินจำนวนนี้ไว้เด็ดขาด ฉะนั้นต้องรีบแก้ไขปัญหาให้เร็วที่สุด รีชเชอร์แค่มองโลกในแง่ดีแต่ไม่ได้ซื่อบื้อ เขากดปุ่มขอใบแจ้งยอดทันที กระดาษที่ไหลออกจากช่องเป็นบันทึกการทำธุรกรรมห้าครั้งหลังสุดจากบัญชีเขา ระบุรายการถอนเงินสดจากตู้เอทีเอ็มสามครั้งซึ่งเขาจำได้อยู่แล้ว รายการที่สี่คือดอกเบี้ยจากธนาคาร รายการสุดท้ายคือเงินฝากเข้าบัญชีของเขาจำนวน 1,030 ดอลลาร์เมื่อสามวันก่อน ตัวปัญหาอยู่นี่เอง ใบบันทึกรายการมีเนื้อที่จำกัดก็เลยไม่มีช่องแยกระหว่างยอดฝากกับยอดถอน เงินที่เกินเข้ามาจึงอยู่ในวงเล็บเพื่อบอกว่ายังมีเงินในบัญชีอยู่ (1030.00)

หนึ่งพันสามสิบดอลลาร์

SAMPLE

1030

ที่จริงก็ไม่ใช่ตัวเลขสลักสำคัญอะไร แต่รีชเชอร์จ้องอยู่นานเป็นนาที เห็น ๆ อยู่ว่าไม่ใช่จำนวนเฉพาะ เลขคู่ไม่ใช่จำนวนเฉพาะ มีแค่เลข 2 เท่านั้นที่เป็นเลขคู่และเป็นจำนวนเฉพาะ แล้วถ้าลองถอดรากที่สองดูล่ะ คำตอบก็มากกว่า 32 อยู่หน่อย ไหนลองรากที่สาม เฉียด 10.1 ไปนิดเดียวเอง หรือว่าจะเป็นตัวประกอบ ดูแล้วก็มีไม่กี่ตัวนะ มี 5 กับ 206 แหงล่ะว่าต้องมี 10 กับ 103 ด้วย เลขคู่อย่าง 2 กับเลข 515 ก็เข้าข่าย

หนึ่งพันกับสามสิบดอลลาร์ไง

เป็นข้อผิดพลาด

แต่อาจจะไม่ใช่ก็ได้

รีชเชอร์คว้าเงิน 50 ดอลลาร์จากเครื่องแล้วยัดลงกระเป๋า จากนั้นก็ควานหาเศษเหรียญแล้วดิ่งไปที่ตู้โทรศัพท์

เขาเจอตู้โทรศัพท์ในสถานีขนส่ง รีชเชอร์กดเบอร์ที่จำได้ขึ้นใจ ตอนนี้เวลาฝั่งอเมริกาตะวันตกคือ 09.40 น. ซึ่งตรงกับ 12.40 น. ของฝั่งตะวันออก ถึงจะเป็นเวลาพักเที่ยงในเวอร์จิเนีย แต่ก็น่าจะมีคนอยู่ที่ธนาคาร

คนที่รับสายไม่ใช่คนที่รีชเชอร์เคยคุยด้วย แต่ฟังจากน้ำเสียงแล้วน่าจะเป็นคนเก่งพอตัว อาจเป็นผู้จัดการที่ไม่ต้องติดต่อกับลูกค้าโดยตรง เธอคงมารับช่วงระหว่างที่พนักงานไปพักเที่ยง ปลายสายแจ้งชื่อตัวเองแต่รีชเชอร์ไม่ได้สนใจฟัง ต่อด้วยพูดเสียยืดยาวตามบทเพื่อซื้อใจลูกค้าของธนาคาร รีชเชอร์ทนฟังจนจบก่อนแจ้งเรื่องเงินฝากเจ้าปัญหา เธอดูแปลกใจที่ลูกค้าโทรมาแจ้งข้อผิดพลาดทั้งที่เจ้าของบัญชีได้รับประโยชน์

“อาจไม่ใช่ความผิดพลาดก็ได้” รีชเชอร์สันนิษฐานตบท้าย

“คุณรู้อยู่แล้วหรือเปล่าคะว่าจะมีคนโอนเงินก้อนนี้เข้าบัญชี”

“เปล่า”

“มีคนโอนเงินเข้าบัญชีคุณบ่อยไหมคะ”

“ไม่มีเลย”

SAMPLE

“งั้นก็น่าจะเป็นความผิดพลาดนะ” ปลายสายบอก

“ผมอยากรู้ว่าใครโอนเงินเข้ามา”

“ขอทราบเหตุผลได้ไหมคะ”

“ได้ แต่คงต้องอธิบายนานหน่อย”

“ทางเราจำเป็นต้องรู้เหตุผลที่คุณขอทราบชื่อคนโอน” ผู้หญิงคนนั้นอธิบาย “ฉันต้องรักษาความลับของลูกค้าค่ะ ถ้าเราเปิดเผยข้อมูลส่วนนี้ก็เท่ากับละเมิดกฎระเบียบและจรรยาบรรณของธนาคาร”

“ตัวเลขนั่นอาจจะเป็นการสื่อสารบางอย่าง” รีชเชอร์บอก

“สื่อสารงั้นเหรอ”

“เป็นเรื่องในอดีตน่ะ”

“เกรงว่าฉันไม่เข้าใจ”

“ผมเคยเป็นสารวัตรทหาร” รีชเชอร์อธิบาย “สารวัตรทหารติดต่อกันทางวิทยุโดยใช้รหัสลับ ถ้าเราต้องการความช่วยเหลือด่วนจี๋จากเพื่อนก็จะใช้รหัส 10-30”

“ยังงง ๆ อยู่นะคะ”

“คืองี้ ถ้าผมไม่รู้จักต้นทางของเงิน ไอ้หนึ่งพันกว่าดอลลาร์ก็ถือเป็นลาภลอยก้อนใหญ่ แต่ถ้าผมรู้จักคนที่โอนเงินมา ป่านนี้เจ้าตัวคงกระวนกระวายรอความช่วยเหลือจากผมอยู่”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีค่ะ”

“ดูวิธีเขียนตัวเลข มันอาจเป็นรหัสวิทยุ 10-30 ไม่ได้หมายถึงเงิน 1,030 ดอลลาร์ก็ได้ ดูเอกสารทางการเงินสิ”

“แล้วทำไมคนคนนั้นไม่โทรหาคุณไปเลยล่ะ”

“ผมไม่มีโทรศัพท์”

“ทำไมไม่ใช้อีเมล์ล่ะ ไม่ก็โทรเลข หรือจดหมายก็ได้”

“ผมไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง”

“ปกติเราติดต่อคุณยังไง” ปลายสายสงสัย

“ผมเป็นคนติดต่อไปเอง”

“กรณีฝากเงินเข้าบัญชีคุณเป็นวิธีติดต่อที่แปลกมาก”

SAMPLE

“อาจเป็นวิธีเดียวที่คนคนนั้นทำได้น่ะ”

“ยากมากนะ แปลว่าคนคนนั้นต้องสืบหาบัญชีคุณจนเจอ”

“นั่นแหละประเด็น คนที่ทำแบบนั้นได้ต้องมีไหวพริบใช่เล่น ถ้าคนฉลาดขนาดนั้นร้องขอความช่วยเหลือก็แสดงว่าคนคนนั้นกำลังตกที่นั่งลำบาก”

“เป็นวิธีติดต่อที่แพงมาก ต้องใช้เงินตั้งพันกว่าดอลลาร์ทีเดียว”

“ถูกเผง คนฉลาดคนนั้นกำลังอับจนหนทางไง”

ปลายสายเงียบกริบไปชั่วอึดใจก่อนถามขึ้น “เป็นไปได้ไหมถ้าคุณจะลองรวบรวมรายชื่อแล้วติดต่อดู”

“ผมทำงานกับพวกคนฉลาดมานับไม่ถ้วน แต่ส่วนใหญ่ก็ผ่านมานานแล้ว ผมคงต้องเสียเวลาหลายอาทิตย์กว่าจะแกะรอยและไล่ติดต่อทุกคนได้ ป่านนั้นอาจจะสายไปแล้วก็ได้ อีกอย่างคือผมไม่มีโทรศัพท์”

เธอเงียบไปอีก มีแต่เสียงเคาะแป้นพิมพ์ลอดเข้ามา

“คุณตรวจสอบอยู่ใช่ไหม”

“ฉันไม่ควรทำแบบนี้เลยจริง ๆ” เธอตอบ

“ผมจะไม่บอกใคร” เขารับปาก

เธอเงียบไป เสียงแป้นพิมพ์ก็เงียบไปด้วย รีชเชอร์รู้ทันทีว่าชื่อคนโอนเงินโผล่ขึ้นมาบนจอตรงหน้าเธอแล้ว

“บอกผมมาสิ”

“ฉันบอกโต้ง ๆ ไม่ได้ คุณต้องช่วยฉัน”

“ช่วยยังไง”

“ช่วยให้ข้อมูลหน่อย ฉันจะได้ทำงานง่ายขึ้น”

“ข้อมูลแบบไหน”

“คุณว่าคนคนนั้นเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง”

รีชเชอร์ยิ้มเพราะคำตอบก็อยู่ในคำถามแล้ว คนที่โอนเงินมาเป็นผู้หญิงฉลาด มีไหวพริบ จินตนาการเป็นเลิศ และคิดนอกกรอบ ผู้หญิงคนนี้รู้ว่าต้องเพิ่มหรือลดแรงกดดันให้เขายังไงบ้าง

“ผมเดาว่าเงินก้อนนั้นมาจากชิคาโก”

“ใช่ จ่ายผ่านเช็คส่วนตัวกับธนาคารแห่งหนึ่งที่ชิคาโก”

SAMPLE

“เนกลีย์” เขาบอกชื่อหญิงคนนั้น

“ถูกต้อง ฟรานซิส แอล. เนกลีย์”

“ถ้างั้นก็ลืมไปได้เลยว่าเราเคยคุยกันเรื่องนี้” รีชเชอร์บอก “มันไม่ใช่ความผิดพลาดของธนาคาร”

SAMPLE

3

รีชเชอร์เคยเป็นสารวัตรทหารสังกัดกองทัพบกอยู่ 13 ปี เขารู้จักเนกลีย์มา 10 ปี และเคยร่วมงานกันบ้าง รวม ๆ แล้วก็ทำงานร่วมกันมา 7 ปี ตอนนั้นเขาติดยศร้อยตรี เลื่อนขึ้นเป็นร้อยโท ร้อยเอก และพันตรีตามลำดับ ก่อนโดนลดยศไปที่ร้อยเอกแล้วกลับไปเป็นพันตรีอีกครั้ง เนกลีย์ยืนกรานไม่ยอมรับยศที่สูงกว่าสิบโท แถมยังไม่เข้าโรงเรียนนายร้อยด้วย ซึ่งรีชเชอร์ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุผลกลใด ถึงจะรู้จักกันมาร่วม 10 ปีแต่ก็ยังมีบางมุมในตัวเธอที่เขาไม่เคยรับรู้

ถึงอย่างนั้นรีชเชอร์ก็รู้จักตัวตนของเนกลีย์ดีพอควร เธอเป็นหญิงแกร่ง ฉลาด ไหวพริบเยี่ยม มีความละเอียดรอบคอบ และเป็นคนเปิดเผย ยกเว้นเรื่องเดียวคือเรื่องส่วนตัว เธอให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัวสูงมาก ต่อต้านความใกล้ชิดทุกรูปแบบไม่ว่าจะทางกายหรือจิตใจ เธอเก็บอาการเก่งเข้าขั้นมืออาชีพ ถ้าเพื่อความถูกต้องแล้วเธอจะสู้หัวชนฝาโดยไม่มีการประนีประนอม และไม่ยอมให้อะไรมาขวาง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมืองในกองทัพ ปัญหาในทางปฏิบัติ มารยาททางสังคม หรือแม้แต่สิ่งที่พลเรือนเรียกว่ากฎหมาย รีชเชอร์เคยเรียกตัวเธอมาช่วยงานที่หน่วยปฏิบัติการสืบสวนพิเศษ เนกลีย์เป็นกำลังหลักตลอด 2 ปีในภารกิจที่ต้องสู้กันถึงพริกถึงขิง คนส่วนใหญ่คิดว่าภารกิจสำเร็จเพราะรีชเชอร์เป็นแกนนำ แต่เขากลับบอกว่าเป็นเพราะได้เขี้ยวเล็บอย่างเนกลีย์มาเสริมทีมต่างหาก เขาประทับใจการทำหน้าที่ของเธอสุด ๆ จนบางครั้งเขาถึงกับกลัวความรู้สึกแบบนี้

ถ้าคนอย่างเนกลีย์ขอความช่วยเหลือเร่งด่วนขนาดนี้ เธอคงไม่ได้แค่ทำกุญแจรถหายแน่

SAMPLE

รีชเชอร์รู้ว่าเธอทำงานให้บริษัทรักษาความปลอดภัยแห่งหนึ่งในชิคาโก น่าจะทำมาอย่างน้อย 4 ปี เพราะครั้งสุดท้ายที่เขาติดต่อเธอคือเมื่อ 4 ปีก่อน เนกลีย์ออกจากกองทัพหลังเขาปีเดียวแล้วไปทำงานกับคนรู้จัก รีชเชอร์คิดว่าเธอน่าจะอยู่ในฐานะหุ้นส่วนไม่ใช่ลูกจ้าง

เขาควักเหรียญ 25 เซนต์จากกระเป๋ากางเกงแล้วโทรหาศูนย์ข้อมูลโทรศัพท์ทางไกล ขอรหัสเมืองชิคาโกพร้อมบอกชื่อบริษัทที่เนกลีย์ทำงานโอเปอเรเตอร์เงียบไป สักพักระบบก็แจ้งเบอร์กลับมา เขาวางสายและติดต่อตามเบอร์ที่ได้ทันที พอพนักงานรับสายเขาก็ขอพูดกับฟรานซิส เนกลีย์ ปลายสายตอบด้วยเสียงสุภาพและให้ถือสายรอ รีชเชอร์รู้สึกว่าบริษัทนี้คงใหญ่โตกว่าที่คิด ที่ผ่านมาเขาคิดว่าเนกลีย์คงทำงานในสำนักงานเล็ก ๆ ห้องเดียว มีหน้าต่างเขรอะ ๆ บานเดียว อาจจะมีโต๊ะทำงานเก่า ๆ สักสองตัวกับตู้เก็บเอกสารบุบเบี้ยวอีกตู้ แต่พอฟังสำเนียงเพราะพริ้งของคนรับสาย เสียงวางโทรศัพท์และเสียงดนตรีรอสายคลอเบา ๆ แล้ว เขาก็เริ่มคิดว่าบริษัทนี้คงใหญ่โตพอควร เผลอ ๆ อาจกินพื้นที่สองชั้น ทางเดินสีขาวเย็นสบาย ผนังตกแต่งอย่างมีสไตล์ รวมทั้งมีระบบหมายเลขภายใน

ผู้ชายรับสาย “ห้องคุณเนกลีย์ครับ”

“เธออยู่ที่ห้องไหม” รีชเชอร์ถาม

“ขอทราบชื่อคุณด้วยครับ”

“แจ๊ค รีชเชอร์”

“เยี่ยมเลย ขอบคุณที่ติดต่อกลับมา”

“คุณเป็นใคร”

“ผู้ช่วยของเนกลีย์”

“เธอมีผู้ช่วยด้วยเหรอ”

“ใช่”

“เธออยู่ไหม”

“เนกลีย์กำลังเดินทางไปแอลเอ ตอนนี้น่าจะอยู่บนเครื่องแล้ว”

“เธอฝากบอกอะไรผมบ้างไหม”

“เนกลีย์อยากเจอคุณโดยเร็วที่สุด”

SAMPLE

“ที่ชิคาโกเหรอ”

“เธอจะอยู่ที่แอลเออย่างน้อย 2 วัน ผมว่าคุณน่าจะไปที่นั่น”

“มีเรื่องอะไร”

“ผมไม่รู้”

“ไม่เกี่ยวกับงานใช่ไหม”

“ไม่เกี่ยวแน่นอน เพราะถ้าเป็นเรื่องงานเธอต้องดำเนินการและขบคิดอยู่ที่นี่ ไม่ใช่เล่นไปหาคนแปลกหน้า”

“ผมไม่ใช่คนแปลกหน้า” รีชเชอร์แก้ข้อมูล “ผมรู้จักเนกลีย์มาก่อนคุณตั้งนาน”

“โทษที ผมไม่รู้”

“เธอพักที่ไหน”

“เรื่องนี้ผมไม่รู้”

“แล้วผมจะหาเนกลีย์เจอได้ยังไง”

“เธอมั่นใจว่าคุณแกะรอยได้แน่นอน”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน พวกคุณกำลังทดสอบผมอยู่หรือไง” รีชเชอร์ย้อนทันที

“เนกลีย์บอกว่าถ้าคุณหาเธอไม่เจอ เธอก็ไม่ต้องการคุณแล้ว”

“เธอไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“หัวหน้าผมเจอเรื่องเครียดอยู่ แต่เธอไม่บอกว่าเรื่องอะไร”

รีชเชอร์ละสายตาจากผนัง สายโทรศัพท์สัมผัสกับหน้าอก เขามองรถบัสที่จอดอยู่และไล่ดูตารางรถออก จากนั้นก็เอ่ยปากถาม

“เธอติดต่อใครอีกบ้าง”

“มีรายชื่อยาวเป็นหางว่าวเลย คุณเป็นคนแรกที่ติดต่อกลับมา”

“พอถึงที่นั่นเนกลีย์จะโทรกลับมาหาคุณไหม”

“น่าจะโทรนะ”

“งั้นบอกเธอด้วยว่าผมกำลังไปหา”

SAMPLE

4

รีชเชอร์ขึ้นรถบัสไปสนามบินพอร์ตแลนด์ ซื้อตั๋วเที่ยวเดียวจากสายการบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์ไปลงท่าอากาศยานนานาชาติลอสแองเจลิส เขาใช้หนังสือเดินทางแทนบัตรประชาชน ราคาตั๋วเครื่องบินหน้าเคาน์เตอร์แพงบรรลัย ที่จริงตั๋วของสายการบินอลาสกาแอร์ไลน์ถูกกว่า แต่เขาไม่ชอบสายการบินนี้เพราะพนักงานวางแผ่นพับคำสอนศาสนาบนถาดใส่ของกิน เล่นเอาความอยากอาหารกระเจิดกระเจิงหมด

เขาผ่านด่านตรวจความปลอดภัยมาได้สบายมากเพราะไม่มีสัมภาระกระเป๋าถือขึ้นเครื่อง เข็มขัด พวงกุญแจ โทรศัพท์มือถือ หรือนาฬิกา ของอย่างเดียวที่ต้องล้วงออกมาใส่ถาดคือเศษเหรียญ รีชเชอร์ถอดรองเท้าและเดินผ่านเครื่องเอกซเรย์ ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาแค่ 30 วินาที จากนั้นก็ใส่รองเท้าก่อนคว้าเหรียญใส่คืนกระเป๋ากางเกงแล้วมุ่งหน้าไปที่ประตูขึ้นเครื่อง ในใจเขานึกถึงแต่เนกลีย์

ถ้าไม่ใช่เรื่องงานก็ต้องเป็นเรื่องส่วนตัว แต่เท่าที่รู้เนกลีย์ไม่มีธุรกิจส่วนตัวหรือชีวิตส่วนตัว เขาเดาว่าคงจะเป็นปัญหาจุกจิกในชีวิตประจำวันแบบคนทั่วไป แต่ถ้างั้นทำไมเนกลีย์ต้องขอความช่วยเหลือด้วย มันจะเป็นอะไรได้บ้าง เพื่อนบ้านทำเสียงดังรบกวนงั้นเหรอ หรือว่ามีผู้ชายมาเสนอขายสเตอริโอ อาจเป็นเรื่องนักค้ายาตรงหัวมุมถนนใกล้บ้านเธอก็ได้ ในหนังสือพิมพ์กรอบเช้าชอบลงข่าวเกี่ยวกับคนพวกนี้ เรื่องก็วนเวียนว่าพบศพในตรอกแห่งหนึ่ง สภาพศพมีบาดแผลถูกแทงหลายจุด และยังไม่พบผู้ต้องสงสัยอะไรทำนองนี้ หรือว่าคราวนี้มีคนแอบตามเธอ ไม่ก็เนกลีย์โดนลวนลามในรถไฟใต้ดิน พอคิดถึงตรง

SAMPLE

นี้รีชเชอร์ก็สะท้านขึ้นมา เนกลีย์ไม่ชอบให้ใครแตะเนื้อต้องตัว เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม ถ้าโดนตัวเธอแค่แวบเดียวโดยไม่ได้ตั้งใจก็พอทน แต่ขืนมากกว่านั้นไอ้หมอนั่นได้โดนเธอหักแขนแน่ เผลอ ๆ จะหักทั้งสองข้างเลยด้วย

เนกลีย์มีปัญหาอะไรกันแน่

ถ้าเป็นเรื่องในอดีตก็น่าจะเกี่ยวกับกองทัพ

รายชื่อยาวเป็นหางว่าวเลยงั้นเหรอ สงสัยจะโดนเอาคืนแล้วมั้ง สำหรับรีชเชอร์กองทัพเป็นเหมือนอดีตอันไกลโพ้น อยู่คนละยุค คนละโลก กฎกติกาที่ใช้ก็ต่างกัน อาจมีคนเอามาตรฐานตอนนี้ไปใช้กับสถานการณ์ในอดีตแล้วดันมีปัญหาขึ้นมา อาจเป็นเรื่องสืบสวนภายในที่ล่าช้าและเพิ่งจะลากยาวมาถึงตอนนี้ สมัยนั้นหน่วยของรีชเชอร์ชอบลดขั้นตอนยุ่งยากต่าง ๆ ซึ่งอาจไปล้ำเส้นใครได้ คนในทีมซึ่งอาจรวมถึงเนกลีย์มีคำพูดติดปากว่า *อย่าลองดี*กับหน่วยพิเศษ มันเป็นทั้งคำเตือนและคำมั่นที่บอกว่าพวกเขาเอาจริง

ไม่แน่ตอนนี้อาจมีคน*ลองดี*กับพรรคพวกเก่าของเขา หมายศาลและคำฟ้องร้องอาจปลิวว่อนไปทั่วแล้ว แต่ถ้าเป็นแบบนั้นทำไมเนกลีย์ถึงได้ติดต่อเขา ในเมื่อรีชเชอร์เป็นคนที่ตามตัวยากที่สุดคนหนึ่ง

เขาส่ายหน้าย้ำให้ตัวเองเลิกคิดแล้วเดินขึ้นเครื่องไป

ระหว่างเดินทางเขาพยายามคิดว่าเนกลีย์ไปมุดหัวอยู่ตรงไหนในแอลเอ สมัยเป็นสารวัตรทหารงานของรีชเชอร์ครอบคลุมถึงการตามหาคนด้วย เขาก็เลยค่อนข้างเชียนเรื่องแกะรอย โดยใช้วิธีคิดลำดับเหตุการณ์ ใช้ความรู้สึกและสายตาแบบเดียวกับคนที่เขาตามหาอยู่ พูดง่าย ๆ คือลองสวมบท*เป็น*พวกเขาดูนั่นเอง

การตามตัวพวกทหารละทิ้งหน้าที่ไม่ใช่เรื่องยาก คนพวกนี้กำลังเคว้งคว้างก็เลยไม่ทันได้วางแผนซับซ้อน ส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้วิธีหลบเลี่ยงไม่ใช่พุ่งเข้าชนปัญหา พวกเขามักจะเลือกจุดหมายปลายทางที่เป็นสัญลักษณ์โดยไม่รู้ตัว ถ้าพวกเขาเข้าเมืองจากทิศตะวันออก แหล่งกบดานก็จะอยู่ทิศตะวันตก ทหารชอบให้มีสิ่งกีดขวางระหว่างกลุ่มตัวเองกับคนที่ไล่ล่า รีชเชอร์ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง

SAMPLE